

opusdei.org

De l'arquitectura civil a l'arquitectura sagrada

El Carles Rodríguez, un "pota blava" de tota la vida, és a dir, del Prat de Llobregat, ha rebut aquest diumenge l'ordenació sacerdotal de mans del Prelat de l'Opus Dei al Santuari de Torreciutat.

04/09/2016

Qui és en Carles Rodríguez?

Vinc d'una família, com moltes d'altres, en què el pares són de punts

geogràfics distants. Per la via materna del Prat i per la paterna d'Àvila. Els meus estudis primaris els vaig fer al meu poble per després estudiar una formació professional al col·legi Xaloc on vaig descobrir la meva vocació a l'Opus Dei.

I després?

En acabar em van animar a fer una carrera universitària i després de pensar-ho em vaig decidir per l'arquitectura tècnica que vaig cursar a la Universitat Politècnica. Com que m'agrada controlar-ho tot (o això diuen els qui em coneixen) naturalment vaig decantar-me per l'ofici de coordinador de seguretat. Durant gairebé deu anys vaig treballar a una multinacional fins que vaig marxar a Pamplona a fer els estudis de teologia.

De l'arquitectura a la teologia?

Bé, va ser una evolució. Vaig treballar en un despatx d'aparelladors mentre estudiava i ara he de defensar la tesi on estudio l'arquitectura sagrada des del punt de vista de la història de l'art i la teologia del papa emèrit Joseph Ratzinger.

Què li agrada fer en el temps lliure?

Sóc més aviat tranquil, m'agrada la lectura, fer una mica d'esport, sobretot senderisme: la natura es un lloc molt adequat per pensar i reflexionar. Pensar és una tasca importat en el món en el que vivim que tot va tan ràpid que sembla que no hi ha lloc per considerar les coses que passen al nostre costat. La meva família, com a tothom, m'ha deixat una petjada important en la meva forma de ser i de veure la vida.

Com neix la seva vocació sacerdotal?

En primer lloc, agrairé sempre als pares l'educació cristiana que m'han donat, especialment en la llibertat i la responsabilitat personal i, encara que ells no n'hagin estat del tot conscients, una part molt important de la meva vocació —el 90% deia sant Josepmaria— la dec a ells.

Caram.

Després, sant Josepmaria ens ha ensenyat que la vocació sacerdotal en l'Opus Dei no és ni una culminació de la vocació ja rebuda, ni un ascens o premi a un full de serveis més o menys brillant. La vocació sacerdotal és una nova forma de servir a l'Església i a l'Obra. I d'aquesta manera és com ho veig, primer com un regal immerescut, un do de Déu i alhora una concreció de la meva vocació a l'Obra. És a dir, per una persona de l'Obra el treball, entre altres coses, es un servei als altres i a la societat. Ara, a mi, el Senyor m'ha

demanat que serveixi d'aquesta nova forma. Cal pregar perquè no manquin sacerdots ni a l'Església ni a l'Obra.

Se sent especial?

Sí, i alhora no. Sí perquè sense cap dubte el Senyor m'ha cridat per fer-lo present enmig dels homes a través de l'Eucaristia, del perdó de Déu amb la confessió i la predicació. Però a l'hora tinc present que no he deixat de ser un home i tinc els mateixos defectes que tenia abans de l'ordenació i que hauré de seguir lluitant tota la vida. Crec que tots hem de tenir això present, quan parlem del sacerdots. D'aquesta manera entendrem millor la necessitat —perquè som homes com els altres— de pregar per tots el sacerdots perquè siguin sants i exemplars.

Però, no creu que en la societat actual, sorprèn que algú es

decideixi a entregar-se a Déu? Què vol dir ser mossèn ara?

Precisament, avui més que mai, la societat necessita cops d'atenció. Déu continua cridant enmig dels homes i aquests continuen responnent afirmativament. Ser mossèn ara no és molt diferent que temps enrere. La missió de l'Església és la mateixa ara que fa un segle. El Sant Pare ens esta demanant a tots el cristians d'avui, i als preveres en concret, que sortim al carrer i que parlem de Crist sense embolicar-nos en discussions inútils que no porten a Déu.

L'Església —i en això hi estem implicats tots els cristians— ha de parlar de l'amor de Crist i donar a conèixer l'Evangelí. En definitiva, ser mossèn avui com ho era ahir és ser Crist enmig dels homes.

Serà exigent la seva nova feina?

Molt exigent, la tasca d'un mossèn és sempre molt sacrificada. En una de

les converses amb els meus amics, quan li vaig comunicar la meva ordenació em va contestar: “gracies pel sacrifici que fas”. Aquestes paraules m’han fet pensar molt en la meva nova situació i no he de perdre mai de vista que un prevere ha d’estar sempre disponible als altres, ha de tenir un cor a la mida del de Crist, i això no és fàcil. Sens dubte, d’un sacerdot s’espera que sigui sant i que estigui disponible les 24 hores, com un servei públic sempre disponible a ajudar a qui ho necessiti.

Com han rebut la notícia els seus familiars i coneguts?

Amb molta alegria. Per molts d’ells era una notícia inimaginable però l’han rebuda amb molta il·lusió. Les felicitacions i les ganes de veure’m no paren d’arribar. Estic molt agraït per totes les mostres d’afecte que he rebut des de que es va saber la

notícia. Arrel de la notícia alguns amics m'han plantejat preguntes sobre Déu i l'Església i m'han manifestat les seves impressions. El fruit que m'agradaria que sortís de tot plegat és que a partir d'aquesta ordenació sacerdotal, tant jo i com tots els que em coneixen, donem un pas endavant en la vida cristiana i en la santedat.

Missa Nova

Mn. Carles Rodríguez celebrarà la seva Primera Missa Solemne, que rep el nom de Missa Nova, a l'Oratori del Col·legi Xaloc el dissabte 18 de setembre a les 12: h.